

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj.
Přez spał měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ńo kóždy ńobotu w Ssmolerjez knihiczišczerńi w Budyšinje a je tam ńa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Invokavit.

Mat. 4, 1.—11.

Jesuf Chrystuf je spytany we wschitkim runje jako my, ale bjes hrěcha — to je, sčtož nam scenje džěnsnišczeje přenjeje njedzele w póstnym czašu předuje a psches zylj póstny czaš dale kłinczi. Kaž ńamo Bozi Ssyn, tak budže kóžde Bože džěcžo spytowane. Bóh Wótž je ńwojeho Ssyna do puščiny pošłal, cžert pak je jeho spytował. Haj, Wótž njepšchipušczi jenož spytowanje, ale postaji jo ńa Ssyna, ńo by sprawnj namakany byl, a ńo bychmy my nawuńnyli, ńo a tak tež my dohnyće dostanjemy. Spytowanja ńu wońebite prawa Božich džěczi. Džěczi ńwěta spytowane njebudža. A cžomu tež dyrbjal ńy njepšczechel město woblehnyć, hdyž je hižo jeho twjerdžina, to je wutroba, wot jeho wojakow wobšadžena? Ale Bože džěczi maja stajnje wojowacž a jim wschitkim placzi: Džerž ńo, ducho hotownj, stajń, wšmi ńwoje brónje! Pschetoz spytować ńo tak lohzy wotpořacž njedawa. Wschudžom spytuje, pschezo ń nowa pschihadža. Kaž tam k temu ńnjesej w puščinje, tak pschistupi k nam, hdyž ńmy ńami abo hdyž ńmy w nusy, w ńrudobje, wot wschitkich ńwojich lubnych wopuscženi. A kaž tam ńo ńamo ńwjateho města, ńamo tempłoweho wjěřha njeboji, tak tež džěnska hišcze ńamo ńnjelowa ńwjatniza psched nim njeschituje. Hdyž ńo k Bohu modliš, hdyž na jeho ńłowo pošłuchasč, hdyž k Božemu bliđu pschindžesč, hdyž se ńwojich spěwarškich pobožne kherlusche spěwasč, hdyž we ńwojej bibliji cžitasč, hdyž ńo se ńwojimi nutrnymi myšlemi, kaž na tempłownj wjěřč wjedženy, wysche zyljeho widomneho ńwěta

šbėhasč — wschudžom a kóždy czaš spytować tež ńa tobu pschindže. Cžert ženje njěšwjeczi. Wyšoka hora pak, na kotruž cžert ńnjese wjedžesche, tež na wysoki staw a wońebne powołanje pokasuje, w kotrymž spytować rady ńłuzomnikow pyta a bohuzel tež namaka. Duž dha: Komuž ńo ńda, ńo steji, tón ńo hladaj, ńo njepadnje.

Kaž žane město, tak tež žadny czaš cžertej wuńcž njemóže. Tež wot teho ńnjese woteńdže jenož „na kħwilu“. Cžertownj czaš je kóždy czaš. A temu pak wońebje ńtrascne czašy spytowanja pschindu. A kóždy cžłowjek ma wschak niz jenož ńłabe boki, ale tež ńłabe hodžiny. Duž dha wobstajneho spytowanja ńleho njepšczechela dla: Wachujće a modleže ńo, tak ńo my do spytowanja njepschindžecze; duch je hotownj, ale cžělo je ńłabe.

A tak ńtrascny je cžertownj nadpad! ńnjese Jesufa sawjescž pyta: Žiwjenje a ńwěta wuńcž dyrbi tón, kotrehož jědž je, ńo by cžinił Wótža wolu, wot Božich jandželow, haj wot wschitkich kraleštwow ńwěta dyrbi ńebi ńłuzicž dacž tón, kiž je pschischol, niz ńo by ńebi ńłuzicž dał, ale ńo by ńłuził a dał ńwoje žiwjenje k wumóženju ńa jich wjele. Jesufowe spytowanje je pak nasche spytowanje. Kał wjele hubjennych, kħudnych, tradacych mohło powjedacž wo spytowanjach wschědneho kħlěba dla; kał mózne je spytowanje k hordosći a k posbėhńenju; kał ńłódke to je, hdyž wěsč, ńo ńo druhim lubiš, hdyž ńłyschisč, kał cže kħwala, hdyž widžisč, kał cže cžescža. Kał ńo cži spodoba, hdyž móžesč druhim roškasowacž, nad druhimi kñjěciz! Kħlěb, cžescž, móž ńu pschibohoj, do kotrychž rukow jich wjele pada.

Chzesch-li pať wobstacź a dobycz w spytowanju, dha pohladaj na Jesuša! Wón tež w spytowanju w sjenoczeń-
stwje se swojim njebjeskim Wótzom wostanje, ł njemu so
modlo. W času spytowanja so tež ty teho dopomń, so
by ł Bohom sjenoczeńy, na kotrehož mjeno by kschczeny,
do kotrehož wěriscy, na kotrehož swoju nadźiju stajescy
w žiwjenju a we wumrjeczu. Wostan ł nim sjenoczeńy a
proscy jeho wo pomoz. Próstwa praweho wjele samóže,
hdyž je spravna. Sdychnjenje ł hłubiny wěrjazeje
wutrobny wo pomoz je wjele móžnische, hacź wšchitka
čłowiska moz. Pšchezo hšchcze płaczi, šchtož Bóh tón
Anjes kłubi: Wołaj so ke mni w času nudy, dha chzu
ja cze wumóz a ty dyrbišc mje kšwalicź. Modlitwa je ta
jena brón, ł kotrejž mamy pšchecziwo spytowarjej wojowacź.
Ta druha pať je Bože kłowo. Joh' kłowcžo pobicz
móže. „Pšchane steji“, tak džesche Jesuš na cžertowe
wabjenje. „Pšchane steji“, na to spominaj w spytowanju.
Sswjate pišmo je brónjernja, polna wšchelkich brónjom.
S njeje wšmi šchit wěrny, ł kotrymž móžescy sahaschecź
wšchitke žehliwe šchipy šleho nješcheczele, abo mjecz ducha,
sa tym hacź je trěbne. Wobleczcze so žyłu brón Božu,
so byšchcze mohli wobstacź pšchecziwo cžertowštemu leknemu
nadběhanju!

Pšched wěrnošču ł Boha dyrbi spytowar skóncžnje
twochnycź. Raž Davit něhdy we swojej mlodošči, jako
dyrbjesche pšchecziwo hobrškemu mužej Goliathej wojowacź,
šebi hładke kamusčki ł reki do swojeho pastyrškeho mješka
šberasche, so by ł nimi Filiščiškeho morił, tak njech šebi
kšchescžijenjo ł cžasom, hižom w mlodošči, w šchulškim
cžasu, w paczerškej wucžbje, pšchi cžitanju biblije, ducha-
móžne jadriwe hróncžka ł Božeho kłowa do kšamora
šwojeje wutrobny šchowaju, so bychu je nałożowacź mohli
we wojowanju pšchecziwo štemu nješcheczelej. Duž dha:
Stejczke cžertej napschecziwo, dha cžeknje wón wot waš.
(Šak. 4, 7.)

Potom smějemy njebjeske wošchewjenje. Šchto njeby
hižom tajku šbóžnoscz měł, kiž je so šwěru bėdžil w Jesu-
šowym mjenje? Wěr do jeho wutrobny pocžehnje, noma
kšrobłoscž jeho njebojasneho a smužiteho cžini, wješekłoscž
jeho napjelnja, jemu je, jako bychu jeho Boži jandželjo
wobdawali. D so bychu po derje wobštatym bėdženju
kóždy krócź ł nam pšchistupili, so bychmy kšwalicź mohli:
Bohu budź džak, kiž nam dobycze dawna pšches našchego
Anjesa Jesom Kšchryšta.

Jesu, daj dobycz! wšchak by ty mje kupił!
Pombhaj, hdyž cžěło, krej, šatan a šwět
Ke mni pšches hroženje trašchnje je šupil,
Abu mje ł leknoscžu šjebacź chze nět'.
Stej pšchi mni štajnje, mój kralo, mój Božo,
Po spytowanju, we wójnje daj šbožo! Šamjen.

R. w B.

My šmy ł twojoh' roda.

Šap. škutki 17, 28.

My šmy ł twojoh' roda,
Bratšje Jesužo;
We tebi nam doda
Twój Wótž džecžatštwo.
S tobu je nam wěšta
Boža dobrota,
Pravo wěcznoh' mēšta,
Šbóžnoscz nješkóncžna.

My šmy ł twojoh' roda
Twojoh' bėdženja,
Twojoh' krawatnoh' pota,
Twojej' šmjercže dla.
Njesapomńmy ženje,
Šchto pšches tebe šmy,
So we twojim mjenje
Wótzej šlužimy.

My šmy ł twojoh' roda;
Našchu winu wšchu
Twoje dla nam woda
Bóh Anjes ł miłoscžu.
Wotewrjene ł nowa
Šsu nam njebjeska,
Šdžez je našcha hlowa,
Štam tež bydło ma.

My šmy ł twojoh' roda,
Twoja krej a kóšč:
Njedaj mrēcž nam hloda,
Škicž nam kšlěba došč,
Napowaj naš mile,
Wodž pšches cžemny dol,
So by našch pucž cžile
Domoj ł tobu šchol.

My šmy ł twojoh' roda!
Še dha wěrnošč to?
Še tež twojoh' kšoda
Našche putništwo?
Nješe prawe plody
Tebi špodobne
Štary a tež mlody,
So by kšwalil cže?

My šmy ł twojoh' roda,
Wěczne kłóncžko ty,
Šymy mój a loda
Koslem rycžeržy!
Daj, so bychmy kčželi
W twojej luboscži
A tež druhich šhrěli
A so šmilili.

My šmy ł twojoh' roda!
Šchto naš trašchicž chze?
Kšchiz, mjecz, štrach a šškoda,
Šsmjertne štróžele?
S nim do bitwow džemy,
Kiž mój wšchitku ma,
S nim my pšchewinjemy,
Kiž nam kšonu da.

My šmy ł twojoh' roda.
Krašnje ł wyššanjom
Do Žionškoh' hroda
Wjedž naš wšchitkich dom.
Wot tebe a ł tebi
A we tebi šmy!
Jesu, cžehń naš ł šebi,
Wěcznje-kšwaleny!

Šan Wałtať.

Wéstoscź.

Vicźba muźi ředźi w hornym posřhodźe něfajšeho domu a řabawja řo ř křarty=hracźom. Ale řchto to je? Wořno je płowje pořwětlene! Šchto ma wořanza na drořny řelacź?

„Dom řo pali!“ jedyn řjekny.

„„Měřkej jeno křarty!““ řnapřchecźiwu druhi, „„my chźemy měrnje hru dořkncźicź; hiřchcźe mamy cźařa dořcź.““

Woheń! Woheń! Woheń! tak přchezo wóřřichu wot wonka křincźi; ale hracźy řwoju hru dale hraja. ředyn ř nich wulźy= cźinjo dźeřche:

„Wřcho derje, hólzy! řamne durje wjedu na řřechu, a my móźemy w pořlednim wořomiku won. řa pucź přches řřechu řnaju; wřcho je w řjedźe; dawajcźe křarty!“

Řa to pak řo jedyn ř nich řtrachocźiwje woprašcħa: „„Šcźe řebi teho wěřtu, řo móźemy ř tymile durjemi won?““ a wón dźe, řo by to pruhowař, namařa pak je řanknjene.

„To ničō njewadźi“, běřche wotmořwa, „ja mam klucź.“

„„Ale řcźe řebi teho wěřtu, řo macźe klucź?““

„Šawěřcźe, ja jón mam; jowle je; pruhujcźe řam a njebudźcźe tajři wořařniř! řruhujcźe řam!“

Wón pruhuje ř klucźom, na to prajizy: „„Klucź njewotanka!““

„Dajcźe mi řpyřacź!“ řjekny jehō přchecźel. Wón řyřny klucź do řanka; ale hlej, tón njeha wotanknjcź. „Woźō moř!“ wón řawořa, „to je wopacźny klucź!“ —

Řó, wy řnjeźa, budźecźe řo wy ř řwojemu křartowanju wřcźicź? — Řě, něřko budźa woni wřcho řpyřowacź a je wřchey mozu dźelacź, řo bychu durje wotewřili, ale jeno ř řwojemu přchewědcźenju, řo je řa nich přchepořdźe, njelboźu wucźeknjcź.

řak praja mnořy w naboźnyř wěřach: „ř haj! Šchtoź předař praji, je wřcho žyle derje; ale my dźe wěřny, řo móźemy pokutu cźinicź, hdyź řo nam řpodoba; my móźemy Woźu hnadu dořtacź, hdyź chźemy; my wěřny pucź. Řjeje řo nam přchezo a přchezo řařo prajřlo: to je tón, řo jeno do Řhřyřtuřa wěřimy? — Ř to móźemy cźinicź, hdyź je nam řpodobne; nam njemōźe řo ničō řtacź.“

Derje; ale řchto potom, jeli njemōźeřch wěřicź, hdyź řo cźi řpodoba? řřchidźe-li dźeń, hdyź budźeřch řo ř temu Řnjeřej wořacź, a wón cźi ničō njewotmolwi? řdyź řwojej ruzy wupřchestrjewawřch, a niřtō na to njekedźbuje? řtajmy tón pad, řy by jedyn dźeń wořař: „Řnjeźe, Řnjeźe, wotankři nam!“ a by wotmolwjene dořtař: „řa tebjē nihdy njelřym řeřnař; dźi přjecź wote mnje, řy řřōřniko!“

F.

Řři křchije.

řowjedancźko po podawřu je Šerbow.

(řotracźowanje.)

II.

Řěřko pocźa řo teź mjēs ludźimi powjedacź, řo chźetaj Řraleź řan a Řibřchey řurij wobaj Wjeńķez řertu mēcź a řo řtaj teho dla přchecźiwnitaj. řo bē hnyřdom witana přchileźnořcź, wobeju hiřchcźe bōle rořhoricź. Řajwjetřchi dźel wjeřnicźanow hidźeřche worakaweho, hrubeho a hordeho řurja runje tak, řaź řjanu, ale njewořřtajnu, cźeřcźelacřomnu a lořkomyřřlnu řertu. řřcheyacħu ři, řo by řebi řurja wuřwolřla a ř tym řa řwoju přchcħnořcź pokřořřtana byřa. řana pak lubowacħu a waźacħu řebi, dořelź bē dobrocźiwny, přchřřtořny a teź řamōžřty; duź bychu mnořy radny widźeli, řo by řo řerty wotřjekř a tu abo tamnu ř jich dźowřkow řebi wuřwolřř. řapocźa řo po řajřim njelřcheyřcħanřke řchcźuwanje

jeneho na druheho, mjelcźaze řkřchowanje, řwarjenje a donořchjenje řōźdeho mjenje cźeřřneho řłowa, řiź bēchu Wjeńķezy abo řich řerta wo Řraleźach prajřili; teź bu pilnje řa tym hladane, hdy abo hdyje je řerta ř tym abo wonym powowjedacħa, a cźopře řařo temu, řiź runje pōřdla byř njebē, donjeřene.

řan drje chźyřche ř wopředřa, přches řajře řchcźuwanje a donořchowanje na řertu rořmjerřanř, jej hiřcź dacź a wo řju řo wjazy njelřaracź; ale řrjechi-li řo ř njeju, mějeřche řo wona ř njemu tak přchecźelnje a lubořnje, porokowawřche jemu ř wutrobnyimi řłowami, cźeho dla řo jeje řdaluje a ničō njelřpyřtuje, řo by řu řurij na pokoj wotřajř. Řamjetowawřche-li řan, řo njelřapřchija, cźeho dla ř wonym runje tak dobrocźiwje wobřhadźa a jemu ani ř najmjelřřchim na řrořemjenje njedawa, řo jehō wuřřacź njemōźe, řamokowjeřche řo, řo řo jehō řłōřcźe boři.

„Wřřak jemu teź ř pucźa njelřdźeřch, hdyź mořřla řo jehō prawje derje řminnjcź! — Ř wawřchi maju jehō radřcho hacź mjē! — řo řym widźař, hdyź bēch wondanjo pola wawř.“

„Řch, to jeno tak cźinja, přchetoź woni řo jehō runje tak řtrachuja řaź ja. — Wřřřupuj jeno řy řrucźiřcho napřchecźo njemu a njedaj řo wřchudźom wotřřokowacź.“

řakle bē řerta řana přched řamymy pōřřnizami powucźřla a přched nim řo wuřamokowřala; ale hdyź bēchu potom řolbařnizy, ředźeřche mjēs druhimi hōřcźatami, wjeřele řo pořmēwřujo, řo jeřnai lubowarjeř na řebje hrořnje cźinitaj a řo wo to řochatař, řotry řmēř ř njeju řejwacź. řurij bē dźeńřa wjele hřubiřchi a přchecźiwjeřche řo tamnemu, hdyź řo hōdźeřche. Wjeřcōř bē řan delřach wo řřřtwe pobřř, a hdyź řo wřcźi, řejwawřche hiźom řurij ř řertu. řo řchřucźyř wřa řu řařo řan. řu wotřřřpi wony napřchecźo njemu a dźeřche: „„Šřym dħa řwōř hōřz, řo mi řaź mi a tebi ničō řejwawřku bjeřjeřch?““

„Ř řym ja řwōř? — řy řy mi řu wřař — niź ja tebi! — Řnyřřřřch dħa, řo móźeřch přchey řo mnu cźinicź, řchtoź chźeřch? — řřched tobu chźu ja mēř mēcź — njedam řebi wjazy řejwawřku ř reři bracź!“

„„řa teź niź, ani řebi wot tebjē rořřařowacź, ř řim hiřcź njelřmēř!““

„Řjeřřym tebi hiřchcźe nihdy rořřařowal, řo ř tej abo tamnej řejwacź njelřmēřch — moju řejwawřku pak tebi njedam.“

„„řōřřdu, ř řotrejź chźu; hacź řy ř nej řejwawřch abo niź, je mi wřcho jene.““

Š tym bu jeju rořmořwa přchetorřnjena, přchetoź herzy pocźachu piřřacź a řan nařřřřpi řucźe ř řertu. W hōřřym a hřubym řurju řo wřchřřřto přjeřche, řhřabny přēnjju řēřřchu hōřřu a řřjedź řōla řetajo řaź dźiwu řřokawřche, tak huřřo hacź řo hōdźeřche, řana, řo by jehō porařřř. řo řchřucźyř řhwatachu hōřcźata ř řřhōdej ř bořořcźu, řo mjēs hōřřami puki nařřřanu, přōřchřiwje řo wōhladowacħu, řak řo řan a řurij popadnjetař. Ale runjeź bē přēni teź hñewny, bē nad řobu řōla ř řnjeřom dořcź a praji: „Wōřřaj mjē na pokoj, abo řhoniřch, řchřtō řym!“

„„Šchřtō řy, njelřřebam hāřle řhonicź, — bořařny řaź řruwawř!““

řana řajře hanjenje přchede wřchēmi řařōřřnje paleřche, najřřerje budźřřche řurja řhřabnyř, njebudźřřche-li řyřřtař, wot hōřcźatow řawořanř, jeju rořřřřřal ře řwořim: řōřzy cźińcźe řōřzy, hewal.... řruřy bēchu hāřřři přchřpořřřchali a cźařachu jeno na řřōřnu přchileźnořcź, řurja prawje pozřybacź; radźi budźřchu řanej na njehō pomhali, hidźacħu dźe jehō ř wjetřcha. řeho dla přchřřřřřpřchchu něřotři ř řanej a dźachu: „Cźeho dla nejřřy jehō řwjeřřař, byřchmy cźi pomhali. Řěřřko njelřpřchēřřtanje řa řwadu řecź; ale njebōř řo jehō! řeli tebi řařo řřubu cźini, myřři jehō, řo řo jemu mjēs wocźomaj řařwēcźi.“

řan řim wotmolwi, řo tamōn hāřle teho hōřřny njēje, řo by řo něřař ř nim wonjedźař. „řo drje mařch prawje, njebudźeřch

pať žebí tola wot teho njeczeřaneho cžlowjeťa hańbu cžinicž dacž. Wěť nam, je-li krucze napschecžo njemu njewustupišč, budže hiščecze wostudlišči.“

Surij nasdala tšelenje pschihladowasche, potom popowjeda s herzami, sawoľa Wjenkež Hertu na pschipicze, saplazny s rukomaj — herzy sahrachu — wón sapocža hnydom, Sana wuřmėchowajo, rejmacž a frařy dobrowólne do řhopizy hólzow, kotřiž tam s Sanom stejachu a saherjeťa na nich: „„Prjecž jow, ja rejwam!““

Krucze řkoczi Wěkež Handrij sa nim a sawoľa: „Sčto dyrbi to řekacž? Stej, hólceje!“

Surij puschezi Hertu a popadny Wěkež Handrija sa laž. Nětko nasta hagle prawa mjerwjeńza. Šolczata cžėfachu po řthodže dele, hólczata běchu wřchitzy w kulí. Někotři pomhachu Handrijej, někotři, kotřymž bě řylny Handrij pschecžiwny, Surjej, někotři hrabachu sa tym a sa druhim. Na dobre řbože pschidńže řařo rychtar na nich a pschitafa jim: Šólzy, pschestańcze, hewať je reji řónz a pócželu tnych, kotřychž řhribjet řwjerbi, na něotre njedžele do pjeńkow.* S tym buchom hnydom rořkacženi, njewoteńdžechu pať tón řrócz s tať lohlim řaž prjedy. Rychtar bě řhonil, řo je mješ Sanom a Surjom hadrija nastala, pschiporučzi, Surja řo bojo, řo ma San hnydom s pima hieč.

Rychtarjej řo řtajecž, by podarmo bylo: duž řaplaczi wón řwoje pivo a woteńdže bjese wřcheho wotwłakowanja. To jimařche jeho řurowje, řo dyrbjesche wřchitko wutunřacž, hacž runje bě jeho pschecžiwniť na zylej harje wina; řo budže řo wo nim po zylej wokolnořczi powjedacž, řať je wot rychtarja s pima wuhnaty. Šdyž domoj pschidńže, běřchtaj nan a macž hižom lehnyčž, duž džěřche tež do řoža. Njemóžesche pať wuřnyčž, pschetož řpominanja na minjene podawki řhodžachu jemu njemotanje we hłowje. Tať ležesche bjese wřcheho wotpocžinka na dvě řodžinje, potom hagle řaja jeho njepokojny řpať. Třřchachu a řařchachu jeho njeměrne řony. Surij lėtařche a řkalařche pschėd nim jako něřajři řly duch, řtorřařche, cžahařche a dajesche jeho. — Rano, řdyž jeho macž sawoľa, bě hiščecze jara řpřozny a prajesche: „Maczi, prawje řubjenje mi je!“

„Nječhařch dha řtaněčž?“

„Řo řhwilzy pschidńdu, maczi.“

Šdyž do řřtwy dńńdže, widžesčtaj drje řarřchej, řo je do woczow cžisčje řtorřany, dořelž pať běřchtaj wot džowki wo wřchėch wčzerawřchich podeńdženjach řlyřchaloj, njepařchesčtaj řo Sana ničžo, řo byřchtaj jeho s nowa njerudžikoj. Wřřlesčtaj tež, řo to ničžo dale na řebi nima, byřnjež řo hólzy mješ řobu potorhali, wřchaf bě řo tuto wjaz řrócz řtať. Ale Sana bě tón podawť hľuboko řajať, njeměr a hnėw w nim řbudžil a psches hucžisčie řpominanje na pschecžerpjenu řchiwdu řakorjenil a řtajnu hńřlořč w jeho wutrobje řplodžil. Řajřubjeńřche bě, řo řwoju njepokojnořč pschėd řarřchimaj a druhimi, řiž derje s nim mėnjachu, řajesche a ničžo njepřtowasche pschecžiwno řwojej pořhmurjenořczi; wjele bóle ředžbnje na tnych pořľuchařche, kotřiž na Surja řwarjachu a jemu řleřki nořchachu, kotřiž jemu radžachu, řo by krucze a muřnje napschecžo njemu wustupowal a jemu Hertu njepřchepuřchėžil. Runje tať njepřdalowasche řo tnych, řiž jemu nowinki wo řercze pschinoschowachu a wřchitke jejne řłowa řařo dopowjedowachu. Duž bě řo řralež San po cžařu cžisčje pschemėnil. Řeho řjane wobľicžo bě řhėťrije řpadnjene, jeho prjedy tať mėrnje a pschecželnje pohladowaze woťo řapařche husto s hřřřbnym wohnjom. Prjedy wřchudžom witany řjeřadniť, wostawasche nětko, řaž by řo řam ľudži bojať, řo mohľ řo ře řwojim nutřkonnym hnėwom nařadžo-

* Prjedy dyrbjachu řajzy, řiž njebėchu jara wjele řawinyli, měřto řo bychu w řłodže přřđni byli, wo dnjo řnjeřřtwu drjewo řalacž, abo něřajře druge džělo řařacž.

wacž. — A ľudžo? Byřnjež wjedželi, řo řo w nim hori, pschi- položichu rad hiščecze řchčėřptu. Dořelž pať San do towarřtwow njekhodžesche, njeseńdže řo s Surjom niřdže; duž njemóžesčtaj řo wadžicž. Řeho řhorj napohlad drje řarřchimaj, wřřebicze macžeri, řtarosčž cžinjesche, ale wboha njemóžesche wot njeho řhonicž, řchto jemu pobrařuje; dořelž řo wón hańbowasche, jej řwój njepokoj řjewicž.

(Pschichodnje dale.)

Wřchelake s blisķa a s daloka.

— Ewangelisķo-lutherisķe miřionisķe towarřtwow wotdžerži wutoru 14. mėřza wjeczor 1/29 řodž. řjawnu řhromadžijnu we wulkej řali běłeho řonja. Na nej budže řujes miřionar řicžman wo řraju a ľudžoch řndisķeje, wo řtejsčecžu nařcheho řipřčaniřkeho miřionisķwa tam, wřřebje wo řwojich nařhonjenjach mješ řamulemi pschėd- nořchowacž. Wřy pschecželow miřionisķwa napominamy, řo njebychu řkomdžili, tu wařnu řhromadžijnu wopřtacž.

— Prėni pokutny džėń řhromadžuje řo w řařisķej řollekta řa řnutřkonne miřionisķwo. Řrajne towarřtwow řa řnutřkonne miřionisķwo je řařo ľecžaze řopjeno s tym řeřłom wudaťo: „Njekhodž nimo — budž řmilny!“, w kotřymž na wulku duchownu nuřu nařcheho ľuda pokasuje a s huujazyňmi řłowami řa řwřjaty řkuff řnutřkonneho miřionisķwa řahorjuje. Toľe ľecžaze řopjeno řo tež w řerbsķej řėcži wuda, a ľubi řserbja, kotřiž jo w blisķichim cžařu dořtanu, řhřyli jo w ľubosčzi pschecžitacž, řo bychu na pokutnym dnju řwój dar woprowali niž jeno s řuku, ale tež s wutrobu.

— „Řořłedni řeleny řchtwóřř“ wot řěťra Wřynka řo w blisķichim cžařu řujesam duchownym rořesčjeľe, a řhřyli woni pschecželnje rořřchėřenje mješ pačėřřimi džėcžimi na řo wřacž.

— Pschijimanisķe pruhowanje do řařisķich řeminarow je řo řřon- cžilo. 1421 młodženzow běřche řo řamolwilo; 1330 je ř pruhowanju pschisķlo, 1100 je pruhowanje wobřtaťo, 706 je řo do řeminarow pschijaťo, 25 dyrbjesche řo dla řhorosčje, 218 pruhowanje njewobřta, 381 je s džěľa derje, s džěľa na řpokojaze wařchnje pruhowanje wobřtaťo, njemóžesche pať řo pschijecž, dořelž běchu wřchitke řeminary napjelnjene.

— řutřy budže pschi řeminarach 26 parallelnych řjadownjom. Šdyž je tež toľe řarjadowanje parallelnych řjadownjom džakownje pschipřřnacž, je toľa wobžarowacž, řo nimale 400 młodženzow dla njedokřahazeho řuma řo njeje pschijecž mohľo, hacž runje řu woni pruhowanje wobřtali. Wřy mamy řa to, řo dyrbjalo řo řajřim, řdžėž řarřchi to řaplacža, domolicž, řwonka byđlicž. Řotom by bńřny nuřa na wučerjach wotřronjena byľa.

— W řitawje mėjėsche řo řańdženu njedželu řadne wėrowanje. 3 bratřja wőženichu řo s 3 řotřami.

Dalisķe dobrowólne darj řa wbohe armenisķe řhřoty.

Psches řujesja řararja řubizu-Wuřecžanisķeho:

ř. s B. . . . . 5 řr. — np.

W mjenje wobohich řhřotow wutrobny džak.

Gólč, ředaktor.

„Řombaj Bńb“ njeje jenož pola řujesow duchownych, ale tež we wřchėch pschėdawařnjach „řserb. řłowin“ na wřach a w Budyřchinje dořtacž. Na řchtwóřč ľėta řlaczi wón 40 np., jenotľiwė cžisķla řo řa 4 np. pschėdawaju.